

νοβόλησεν ἀπὸ μίαν γὰρ ἀλλόκοτον, καὶ μὲ ἐκτάκτως γλυκεῖαν φωνήν, τῆς ἀπῆντησε:



— Καὶ δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες, ἀγάπη μου, τόσαις ἡμέραις, ποῦ πῆγα νὰ σκάσω!...

— Νά σκάσης! πῶς;... διατί;..

— Νά!.. διότι!.. πῶς νὰ σοῦ τὸ 'πῶ... αὐτὰ τὰ ὠραῖα μαλλιά, ποῦ θαυμάζεις... εἶνε... δηλαδή δὲν εἶνε... 'δικά μου.

Καὶ μὲ ἐν οὐφ! ἐκτάκτως ἠδονικόν, ἀπέσπασε τὴν πυκνήν, τὴν βοστρυγώδη, τὴν ἐβενίνην... μεροῦξάν του, ἀποκαλύψασαν εὐθὺς μίαν κλασικὴν φαλάκραν, σελαγίσασαν ὡς αἰφνιδίως ἀναπτόμενος γλόμπος φωταερίου!

*
* *

Καὶ οἱ δύο, μὲ τὰ δειγμάτῃ τῆς ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης εἰς χεῖρας, ἀφοπλισθέντες τῶρα πλέον ἀπὸ τὰ τρομερὰ ἕκαστος ὄπλα, δι' ὧν ὁ εἰς κατέκτησε τὸν ἔρωτα τοῦ ἄλλου — ἐκεῖνος ἀπὸ τὰ θαυμάσια μαλλιά του, ἐκείνη ἀπὸ τὰ φεγγοβολοῦντα δοντάκια της — ἐσυνθηκολόγησαν, ἐροῖφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος ὑπὸ τὴν ἀρνητικὴν γοητείαν τῶν ἀμοιβαίων ἐκμυστηρεύσεων.



ΣΑΤΑΝΑΣ

ΥΠΟΘΗΚΑΙ

Οὐδὲν εἶνε τιμιώτερον καὶ ἐπιωφελέστερον τῆς φιλίας, ἢ ὁποία ἐνώνει δύο ἄνδρας.

*
* *

Ἡ ἀγνή φίλια ἀνυψώνει ἀμφοτέρους ἐν τῇ συνειδήσει των, ἐνῶ ὁ ἔρως ἐξευτελίζει: πολλάκις τὸν ἄνδρα ἐν τῇ συνειδήσει τῆς γυναικὸς δι' ἣν θυσιάζεται.